
Tvůj čas se krátí

Luther Brinkman viděl v měsíčním světle, jak se mu před obličejem sráží dech. Prostředek října byl letos studený, dokonce i na jihu. Spousta stromů, jejichž pestře zbarvené koruny v tuhle dobu lákaly turisty do oblasti Blue Ridge, už měla holé větve potažené jinovatkou, a listy, co se ještě urputně držely, byly suché a hnědé.

„Sakra.“ Zastavil se, zkrřivil obličej a opřený o mohutný dub si upravil provizorní obvaz na stehně.

Aspoň kdyby to byl čistý průstřel, to by pomohlo. Ale kdepak. Musím mít náboj zavrtaný v sobě a při každém pohybu cítit, jak se otírá o kost.

Bolestně na ni tlačí.

Přinejmenším mu to tak připadalo, i když si nebyl jistý, rozhodně se v ráně nešťoural. Vlastně nemohl udělat víc než zmírnit krvácení. Ignoroval pulsující bolest a soustředěně tajil dech, aby lépe slyšel.

Psy už neslyšel. Co to asi znamená? Základní otázka je, jestli ho ten mizera přestal pronásledovat, nebo si jen dělá přestávku. Takhle pozdě po půlnoci možná usoudil, že se poraněná oběť beztak nedostane daleko, a udělá lépe, když počká, až se rozední, a pak ho dohoní.

Nebo najde jeho mrtvolu. Ani v těchto odlehlých končinách není chytré nechat tělo ležet tam, kde by na ně mohl narazit nesprávný člověk. A kromě toho by Jacoby nevěděl, jak těžce oběť poranil. Ne s jistotou.

Ví bůh, že se Luther ocitl v naprosté pustině, v hustém divokém porostu, co určitě pohltit nejednoho neopatrného výletníka a taky pár celostátně hledaných uprchlíků, které už nikdo víckrát neuvidí. V tomhle zrádném terénu by bylo těžké jít po něčích stopách i se psy a za denního světla, hnát se za někým v noci je nejspíš něco, co by i místní považovali za sebevraždu.

Ale nenechal by tu ležet tělo.

Luther se zasmušile odlepil od stromu a belhal se dál s pomocí tlustého dlouhého klacku, o nějž se opíral. Terén dost dobře neumožňoval sunout

se v pěkně pravidelném rytmu. Nebo v jakémkoli rytmu. Jen udržet se ve vzpřímené poloze ho stálo víc úsilí a energie, než se mu zamlouvalo vzhledem k vzdálenosti, kterou musel překonat, aby se dostal do bezpečí: malého horského městečka, kolem něhož prošel cestou sem nahoru. Odhadoval, že od Jacobyho srubu je to vzdušnou čarou zhruba osm kilometrů.

Jenže létat neuměl a rozhodně nemohl jít pořád rovně, ne v tomhle ošidném terénu s hustým lesem plným překážek. Nebyl to mírně se svažující kopec, musel se klikatě prodírat mezi hřebínky úbočí a hlubokými roklami, které v hoře vyhloubily jarní a letní deště. Narážel na balvany vyšší než on sám, vyšší než dům, a houštiny všelijakých trnitých keřů.

Obcházet je nebo zdolávat bylo zdoluhavé a vyčerpávající. Cesta se nejspíš protáhne nejméně o dva až tři kilometry, pokud se tak dlouho udrží při životě.

Lutherova mysl instinktivně počítala, ale snažil se ignorovat, jak velkou má šanci na úspěch.

Šanci neřeš. Zvaž situaci. Jsi zraněný, ale není to nic smrtelného a můžeš pořád ještě jít. Aspoň zatím. Do svítání zbývá několik hodin, takže i když nedojdeš do městečka, máš čas dostat se dál od toho maniaka, co má pistoli a spoustu důvodů chtít, abys zemřel.

Tak jo. To není špatné.

Až na to, že bezpečí... není blízko. Ztratil jsi hodně krve a potřebuješ lékařskou péči. Při tom prvním ošklivém pádu jsi přišel o velkou část vybavení včetně vody, což bylo hloupé, ale tím se teď nezabývej. Máš sice zbraň, ale... Kolik je v zásobníku nábojů... tak čtyři?

Ten prevít po něm nejspíš půjde ozbrojený jak na medvěda.

Medvědi. Na ty teď nemysli.

Poznají pach krve. A nezaslechl něco o snaze zvýšit v téhle oblasti populaci vlků, kterým hrozí vymření? Nebo je to někde víc na západ?

Mnohem dál. Žádní vlci tady nejsou. Možná divocí psi. Dokonce byl ohlášen výskyt pumy. A taky rysa, myslím. Medvědi jsou tu určitě. A na zimní spánek je ještě brzy. Nejspíš. Zatracení medvědi.

Znovu se zastavil, aby si odpočinul opřený o strom, a v duchu se plísnil, že zatěžuje mysl starostmi o problémy, které tu ještě ani nejsou. To přece nemá smysl.

Měl nepříjemný pocit, že ztratil víc krve, než myslel, proto mu asi dělá potíže soustředit se. Točila se mu hlava a při dýchání ztěžka supěl.

Musel přemáhat nutkání sednout si ke stromu a udělat si pořádnou přestávku. Možná si i zdřímnout.

Teď jsi v pořádné bryndě...

„Na procházce po okolí?“

ÚTOČIŠTĚ

Maggie Garrettová si zamyšleně mnula zátylek, a když ucítila, jak jí manžel odstrčil prsty a začal ji masírovat, povzdechla si. „Musím si dát pozor, nebo mě uspíš.“

„Měla by ses prospat,“ odpověděl John Garrett. „Jestli se nepletu, jsi vzhůru přinejmenším osmačtyřicet hodin.“

„Spala jsem.“

„Nějakých dvacet minut. To zdaleka nestačí.“

„Jsem v pohodě.“

„Kdepak. Když je jedno z tvých kuřátek pryč z hnízda, nejsi nikdy v pohodě.“

Zasmála se. „Jedno z mých kuřátek? Myslím, že pro bývalého mariňáka a chlapa jako horu se to pojmenování moc nehodí. A řekla bych, že by si totéž myslel i on.“

John obešel stůl, opřel se o něj bokem a zpřímá se na ni podíval. Byli sami v Maggiině pracovně, ne ve velké společné kanceláři rozlehlé budovy, kde měli svůj domov a současně sloužila i jejich práci. „Všichni, kdo pracují v Útočišti, jsou tvoje kuřátka, zvláště pokud se jedno někam zatoulá.“

„Už by se měl ohlásit. Měl se ozvat před několika hodinami.“

„Pochybuju, že v tom terénu chytí signál.“ Odmlčel se a pak rozvážně dodal: „Přinejmenším tradiční signál. Vycítila jsi něco jiného?“

Maggie se zamračila. „S Lutherem nemám moc silné spojení. Je mu to nepříjemné. S telepaty si vede dobře, jenže já zachycuju jeho emoce, a ještě pořád je úplně sešňěrovaný...“

„Radši si nechává pocity pro sebe. Jasně, chápu. Většina lidí, co prošla něčím jako on, se asi nerada otvírá. Přesto ale něco tušíš?“

„Mám jen takový neurčitý pocit, že něco není v pořádku. Připomíná to děsivou ozvěnu bolesti.“

„Fyzické bolesti?“

„Myslím, že ano. Těžko říct, jistě to nevím.“

„Tak to snad nebudou smrtelná muka.“

„Ne, to asi ne.“

„Přitom to byl celkem jednoduchý úkol,“ řekl John zamýšleně. „Jistě, jeho cíl se podle našich informací nacházel v jakési odlehle pustině, ale dojít tam a najít toho člověka by pro Luthera neměl být velký problém, když uvážíme, že je obratný stopař, umí si poradit v nehostinném prostředí a navíc má ten svůj... duševní radar. Musel se jen dostat k autu, o kterém víme jistě, že v něm Jacoby naposledy jel, jakkoli krátce. Pak už stačilo jít po jeho stopách, z dálky ho pozorovat dost dlouho, aby se ujistil, že se ten chlápek nikam nechystá, vrátit se a podat hlášení. My předáme informaci Nashovi a ten bude vědět, kde se nachází jejich uprchlý zločinec. Tím naše práce končí. Federálové si tam pro něj můžou dojít.“

„Jo.“ Maggie se pořád ještě mračila.

„Copak?“

„No... nepřijde ti trochu divné, že k nám přijel agent Nash?“

„Už zase odjel,“ připomněl jí John.

„Jistě, já vím. A dává smysl, že když Nash pracuje v podstatě sám v malé oblastní kanceláři v Tennessee, nemá prostředky na spuštění pátrací akce, pokud ani nedokázal upřesnit, kde toho člověka hledat v rozlehle divočině.“

„Navíc toho sám moc nesvede. Vypadá na kluka z města.“

Maggie přikývla. „A hlášení od Lesní správy je celkem jasné. Bez upřesnění nedokážou ani oni dostatečně zúžit prostor k efektivnímu pátrání, zvláště když psi ztratili pachovou stopu jen asi sto metrů od opuštěného auta. Odtud se jde rovnou do hor, a dál se v té oblasti nachází jen hrstka roztroušených osad, o nichž je známo, že si tam každý hledí svého a k lidem odjinud se místní nechovají přátelsky, natož nápomocně. Zvláště k těm, co mají odznaky.“

„Pustina se vším všudy,“ přitakal John. „V éře okamžité komunikace tahle místa rozhodně představují skoro návrat do jednodušších časů.“

Maggie poposedla a prozradila tím vzácnou známku neklidu. „Jsou zprávy o tom, že se v té pustině pohybují survivalisté a jednotky domobrany. Velice

věrohodné zprávy. Některé z těch skupin jsou tam léta a k návštěvníkům se chovají nejen nevlídně, ale vyloženě nepřátelsky.“

„Luther má spoustu zkušeností, těmhle potenciálním potížím se dokáže vyhnout.“

„Já vím, já vím. Jen mě mrzí, že jsem ho tam poslala samotného.“

„Jeden člověk, zdatný a zvyklý na drsný terén, může rychleji zdolat určitou vzdálenost a dojít tam a zase zpátky s menší šancí, že ho někdo uvidí. Na tom jsme se shodli a Luther souhlasil.“

Přikývla. „Jo, z taktického hlediska to dává dokonalý smysl. A museli jsme někoho poslat k Jacobymu blíž, protože ho nikdo z našich lidí nedokáže zachytit z dálky.“

„Naši lidé tyhle věci zvládají, zlato. A v posledních letech se to rozkřiklo, máme pořád plné ruce práce a několik rozdělaných případů.“

Maggie konečně řekla nahlas, co ji trápí. „Proč Nash neoslovil Bishopa? Pro federálního agenta by bylo přirozené chtít tu záležitost řešit v rámci FBI. Proč se obrátil na soukromou organizaci, když určitě ví o Jednotce pro vyšetřování zločinů zvláštní povahy?“

„Zlá krev?“ napadlo Johna po chvíli. „Bishop si nadělal spoustu nepřátel a přinejmenším pár z těch od FBI dává hlasitě najevo, že se jim nelíbí relativní samostatnost, jakou Speciální jednotka požívá. Nebo Nash jednoduše nechce, aby jeho nadřízení věděli, že potřebuje pomoc zvenčí, aby splnil úkol.“

Maggie se trochu ušklíbla a řekla: „Skoro si přeju, ať je to ten první případ. Aby nás nějaký federál využil a pak si nárokoval uznání, že našel uprchlého vězně... to je přece...“

„Něco jako podraz? Beztak vždycky trváme na zachování anonymity, možná o tom ví.“

„Možná. Ale stejně.“

Jestli se John Garrett v předchozích letech něco naučil, tak to, že má respektovat manželčiny pocity, i kdyby mu připadaly jakkoli vágní. Naklonil se k ní, políbil ji a řekl: „Dokud se nám Luther neozve, nemůžeme agentu Nashovi nic ohlásit. Ale můžeme zavolat Bishopovi.“

Luther v měsíčním svitu viděl až moc zřetelně, že na něj míří brokovnice. Vlastně se musel přinutit, aby odtrhl pohled od hlavně a soustředil se na ženu držící zbraň.

„Na procházce po okolí?“ zopakovala klidným hlasem.

Do obličejů jí z toho úhlu neviděl, ale měla na sobě džíny a teplou bundu s kapucí lemovanou kožešinou.

Kapuci jí záviděl, mrzly mu uši.

Kdyby stál Luther pevně na nohou, nejspíš by situaci řešil jinak, ale vzhledem k okolnostem usoudil, že nemá na vybranou. Závrať se zhoršovala. „Udělal jsem si výlet a narazil na menší potíže,“ řekl.

Odpověděla stejně klidným tónem: „Ano, tady v horách se lidé střetnou s kulkou každou chvíli. Zvláště daleko od turistických stezek a na soukromém pozemku. Označeném jako soukromý pozemek. Když chce někdo v těchhle končinách žít, obvykle si přeje, aby mu dali všichni pokoj.“

„Stačilo by jednoduché ‚Jdi pryč‘.“

„K tomuhle slouží cedule VSTUP ZAKÁZÁN. Nebo se ti podařilo všechny přehlédnout?“

Chvilí pátral v paměti, usoudil, že mu asi něco důležitého uniklo, a dodal: „Jak víš, že jsem postřelený? Mohl jsem spadnout nebo... tak něco.“

„Vypadáš, že moc nechybí, aby ses skácel,“ řekla. „Patří k té pistoli odznak?“

Netušil, jak si mohla všimnout pistole v pouzdře na rameni pod bundou zapnutou na zip. „Svým způsobem.“

Brokovnice se zvedla, až mu hlaveň mířila na obličej. „Buď máš odznak, nebo ne.“

„Soukromý detektiv,“ vyhrkl a doufal, že to zní srozumitelně. „S licencí. Mám za úkol najít uprchlého muže.“

„Odkud utekl?“

„Ehm... z Virginie. Federální vazební věznice ve Virginii.“

„A poslali za ním civilistu?“

„Nejdřív ne. Totiž... šli po něm poldové a FBI, nevím, kdo všechno, spousta lidí. Stopovací psi. Ale nějak jim všem vyklouzl. A v těchhle horách... Kdo sem uteče, může zmizet navždycky.“

„Takže najali tebe.“

„Na tyhle věci jsem dobrej,“ řekl suše s vědomím ironie, která ho přiměla dodat: „Obvykle.“

Jen se zeptala: „A našel jsi ho?“

Chvilí přemýšlel, nejasně si uvědomoval, že mu sice míří puškou do obličejů, ale to ještě neznamená, že jí musí všechno vybreptat. Vlastně to spíš znamenalo, že by jí neměl říkat vůbec nic.

Jméno, hodnost a číslo.

Tenhle dril si pamatoval.

„Jo,“ slyšel se říkat. „Ale měl jsem ho jen najít a ohlásit, kde je, to je vše. Čekal jsem, až se setmí, abych se mohl nenápadně vytratit, a ten hnusnej prevít se mi proplížil za záda. Pak už jsem se jenom snažil dostat se dál od něj a jeho psů.“

„Cole Jacoby.“

Něco mu napovídalo, že nejde o poskytnutí informace, spíš se z něj snažila vypáčit, co ví. Až na to, že... taky měl pocit, že se ho nemusí vyptávat. Z nějakého důvodu. Jaký to mělo důvod? „Znáš ho, protože jste sousedi?“

„Přesně tak. V tuhle roční dobu nás tady nahoře moc není. A slyšela jsem jeho psy. V noci je obvykle držíme doma, pokud nechceme něco odehnat.“

„Proto ses tady objevila?“

„Taky jsem slyšela výstřely. A v téhle oblasti je zakázáno lovit. A to, co jsem slyšela, nebyla střelba z brokovnice.“

Luther netušil, proč mu teď míří puškou nad hlavu, a pak si uvědomil, že pomalu sklouzává zády po kmeni stromu. Nohy měl jako z gumy.

„Výstřely. Mhm. Jo, střelil na mě a já... oplácel jsem střelbu. Ale nemám ho zabít, tak... jsem se ho nesnažil zasáhnout. On ke mně... až tak zdvořilý... nebyl.“ Potřásl hlavou, aby rozehnal mžítiky před očima. „Probůh, jsi hrozně vysoká.“

Žena si povzdechla a před obličejem, do něhož ještě pořád neviděl, se vytvořil obláček sražené páry. Sklopila pušku hlavní k zemi. „Ne, ty jsi vysoký. A těžký. Bude to dřina dostat tě ke mně.“

„Jdeme k tobě domů? To zní... jako plán.“

„Plán, který by se dal lépe provést, kdybys cestou neodmlel.“

„Já a omdlít? Ne, je mi... fajn. Jen si potřebuju trochu... odpočinout. A budu čilý jako... rybička.“

Sklonila se k němu a opravdu se hodně snažil podívat se jí do tváře, ale zachytil jen takřka strašidelný lesk jejích očí.

Kdepak, příteli, ty hned nebudeš čilý jako rybička.

To bylo poslední, co si pamatoval, ale netušil, jestli takhle uvažoval on – nebo ona.